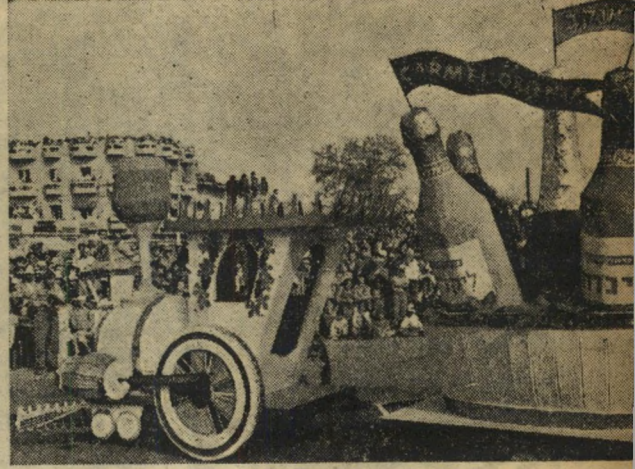

השופם הזה מלווה את מסע העדלאידע הגדול בחוצות תל

הפרס הראשון למוצג המוצג בדמויות נעות של עולים, ח שניה של נמל תל-אביב-יפו מיוחדת שהוקמה למטרה זו, בו

שלמה המלך זכה לבקר בתל-אביב בפעם הראשונה, השקיף בגאון על סכס חנוכת המקדש, לא הכיר את נתניו, שהרעו לכבודו משני עברי הרחובות בהס עבר המסע.

המשית, אחת הדמויות העליונות ביותר בעד לאידע, השתתף יום לפני כן גם במסע בתי הספר, בעברו במסע, הוא צעק בלי הרף לעבר הקהל, שקיבל אותו במחיאות כפיים: "שבת!"

יין לא זרם ברחובות תל-אביב. הוא נראה לקהל הריחב רק מתוך בקבוקים ענקיים, אשר עברו בתהלוכה בין שאר המוצגים. בימי הקרנבלים בארצות אחרות מלאים הרחובות באנשים מבוסמים. לא כן אצלנו. אין פלא שהמסערה לא נאלצה לספול בשיכורים

הגיל איחד את כל הגילים, לא הבדיל בין הסבתא (משמאל) לצעיר הנלהב.

מי האיש על הסוס? לא היה זה מאיר דיזנשף, שרכב על סוסו הלבן שפירא. הרוכב שעמד במרכז התהלוכה שומרי ראשו של מרדכי היו גם כושיני

סבלנותם של ההמונים, שחיכו ברחובות, עד קצה גבול היכולת.

קהל הצופים לא ידע את העובדות שהסתתרו מאחורי העדר-הרמקולים: חברת-רמקולים מצויינת כהלכה הציעה לארגן רשת יעילה של רמקולים משמיעי מוסיקה בלתי פוסקת, תמורת 800 לירות. אולם העירייה דחתה את ההצעה, חתמה על חיזה עם רמקולאי חתיק, שדרש זכות עדיפות. הוותיק דרש סכום כסף גדול פי שלוש, והעירייה נאלצה להיסתפק בשליש ממספר הרמקולים, שהוצע לה.

לא היה זה הוותיק היחיד שקיבל זכות-עדיפות. וועדת העדלאידע הכריזה על תחרות לחיבור הימנון העדלאידע, לא קיבלה כל תוצאה, הכריזה על תחרות לפיומן. חברי הוועדה פנו אל נתן אלתרמן ואברהם שלונסקי, אך איש מהם לא רצה לכתוב.

כאשר ניגש מלחין עמנואל זמיר, ששימש כעוזר למפיק האמנותי של העדלאידע, אל חברי הוועדה, הציג להם פיומן ונעימה משלו. קיבל תשובה קצרה: "אפילו לא נאזין לפיומן שלך. האחריות הציבורית המוטלת עלינו מחייבת אותנו להזמין את הפיומן אצל משורר חתיק, בעל שם ומשקל." הוועדה בחרה, בסופו של דבר, בפיומן של אביגדור המאירי ומרדכי זעירא. אבל זמיר לא אמר נואש: "דוא הקליט את פיומונו על חשבונו, השמיעו באוזני יושבי תל-אביב."

משמעת לסופת

ההמונים לא שמו לב למתרחש מאחורי פרגוד ההכנות. הם רצו רק במחזה נאה ומגאחיר טוב. הם התייחסו לעדלאידע בסובלנות יתירה. אפילו הסוגבים המקומיים

